പരലോകം

ഇന്ദ്രിയ ഗോചരമായ ഈ ലോകത്തിനപ്പുറം പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കതീതമായ ഒരു ലോകമുണ്ട്. അനശ്വര ലോകം. അതാണ് പരലോകം (അൽആഖിറഃ).

മരണത്തോടെ മനുഷ്യൻ എന്നന്നേക്കുമായി ഇല്ലാതാകുന്നില്ല. ഭൗതിക ജീവിതത്തിന്റെ വിരാമം മാത്രമാണത്. ഭൗതിക ജീവിതത്തിൽനിന്നു വിരമിക്കുന്നവൻ അനന്തമായ പാരത്രിക ജീവിതത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുകയാണ്. പാരത്രിക ജീവിതത്തിൽ അവന്റെ ഭാഗധേയം നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്നത് ഭൗതിക ജീവിതത്തിലെ കർമങ്ങളെ ആധാരമാക്കിയാകുന്നു. "ഇഹലോകം പരലോകത്തിന്റെ കൃഷിയിടമാകുന്നു"(നബിവചനം). ഭൗതിക ലോകത്തെ കർമങ്ങളുടെ ഫലമാണ് അഭൗതിക ലോകത്ത് ലഭിക്കുന്ന വിള. കർമങ്ങൾ നന്നായാൽ വിളയും നന്നാകും. പാരത്രിക ജീവിതം സുഖസമൃദ്ധവും ആനന്ദപൂർണവുമാകും. മറിച്ചായാൽ നിത്യ ദുഃഖത്തിലും മഹാദുരിതത്തിലും ഹീനതയിലും അകപ്പെടും.

കർമഫലമനുഭവിക്കാൻ മനുഷ്യൻ ഈ ലോകത്തുതന്നെ വീണ്ടും വീണ്ടും ജന്മമെടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കും എന്നു സങ്കല്പിക്കുന്ന പുനർജന്മ സിദ്ധാന്തത്തെ ഇസ്‌ലാം നിഷേധിക്കുന്നു. മനുഷ്യന്ന് ഭൗതിക ജീവിതം ഒരിക്കലേ ലഭിക്കൂ. അതൊരു പരീക്ഷയാണ്. ആ പരീക്ഷയിൽ ജയിച്ചവർക്ക് സ്വർഗീയമായ പാരത്രിക ജീവിതമാണ് തുടർന്നു ലഭിക്കുക. തോറ്റവർക്ക് നരകീയമായ പാരത്രിക ജീവിതവും. വീണ്ടും വീണ്ടും ഭൂമിയിൽ ജന്മമെടുത്ത് കർമങ്ങൾ ശുദ്ധീകരിച്ച് ഒടുവിൽ മോക്ഷം നേടുക എന്ന സങ്കല്പം മനുഷ്യന്റെ ഒരു വ്യാമോഹം മാത്രമായിട്ടാണ് ഖുർആൻ വിവരിക്കുന്നത്. പാപികൾ പരലോകത്ത് പുനർജന്മം ആവശ്യപ്പെടുമെന്നും അല്ലാഹു അതനുവദിക്കുകയില്ലെന്നും ഖുർആൻ ആവർത്തിച്ചു മുന്നറിയിപ്പു നല്കുന്നുണ്ട്. "കഷ്ടം! പാപികൾ അവരുടെ നാഥന്റെ സമക്ഷം തലകുനിച്ചു നില്ക്കുന്നത് നീയെങ്ങാനും കാണുകയാണെങ്കിൽ! അപ്പോൾ അവർ കേണുകൊണ്ടിരിക്കും: ഞങ്ങളുടെ നാഥാ, കണ്ടും കേട്ടും ഞങ്ങൾക്ക് നന്നായി ബോധ്യപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു. ഇനി നീ ഞങ്ങളെ വീണ്ടും ഭൂമിയിലേക്കു തിരിച്ചയക്കേണമേ, ഞങ്ങൾ സൽക്കർമങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചുകൊള്ളാം"(32: 12). "അവർ കണ്ടിട്ടില്ലേ, അവർക്കുമുമ്പ് എത്രയോ തലമുറകളെ നാം നശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്; അവരാരും അവരിലേക്കു തിരിച്ചു വരുന്നില്ല."(36: 31).

എന്നായിരിക്കും ഭൗതിക ലോകത്തിന്റെ അവസാനമെന്ന് സൃഷ്ടികളെ - പ്രവാചകന്മാരെപ്പോലും - അല്ലാഹു അറിയിച്ചിട്ടില്ല. എങ്കിലും ലോകാവസാനത്തെ ഖുർആൻ പലയിടത്തും വർണിച്ചിട്ടുണ്ട്. അസ്സാഅഃ (നിശ്ചിത സമയം), യൗമുൽ ഖിയാമഃ (ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പുനാൾ), യൗമുൽ ഹശ്ർ (മഹാ സഭാനാൾ), യൗമുൽ ആഖിർ (അന്ത്യനാൾ), യൗമുൽ ഹിസാബ് (വിചാരണാനാൾ), യൗമുദ്ദീൻ (പ്രതിഫലദിനം) എന്നിങ്ങനെയാണ് ഖുർആൻ ലോകാവസാനത്തെ വിളിക്കുന്നത്.

ലോകം ധാർമികമായി അത്യന്തം ദുഷിച്ചു കഴിഞ്ഞ ഒരു സന്ദർഭത്തിലായിരിക്കും അന്ത്യനാൾ സംഭവിക്കുക എന്നാണ് പ്രമാണങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാകുന്നത്. ഒരു കുഴലൂത്ത് ആയിരിക്കും ലോകാവസാനത്തിനു നാന്ദി കുറിക്കുകയെന്ന് ഖുർആൻ പറയുന്നു (അന്നംല് 87). അതുണ്ടാകുന്നതോടെ സൃഷ്ടികളാസകലം ഭയവിഹ്വലരാവുകയും അന്ധാളിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അനന്തരം മറ്റൊരു ഊത്തുകൂടിയുണ്ടാകുന്നു. അപ്പോൾ എല്ലാ സൃഷ്ടികളും മരിച്ചുവീഴുന്നു. അനന്തരം മൂന്നാമതും ഊതപ്പെടുന്നു. അപ്പോൾ ആദിപിതാവു മുതൽ അവസാനത്തെ മനുഷ്യപുത്രൻ വരെയുള്ള സകല സൃഷ്ടികളും ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിക്കപ്പെടുന്നു. തുടർന്ന് വിചാരണാ നടപടികൾക്കായി കർമപുസ്തകവും സാക്ഷികളും പ്രവാചകന്മാരും ഹാജരാക്കപ്പെടുന്നു.

ഈ കർമപുസ്തകങ്ങൾക്കു പുറമേ കേസുകൾ തെളിയിക്കുന്നതിന് വേറെയും സാക്ഷികളുണ്ടാകും. അക്രമ പ്രവർത്തനങ്ങളും ഉപകാര പ്രവർത്തനങ്ങളും സ്ഥിരീകരിക്കാൻ, അക്രമങ്ങൾക്കും ഉപകാരങ്ങൾക്കും വിധേയരായ സൃഷ്ടികൾ. ആരും കാണാതെ, ചെയ്ത കർമങ്ങൾക്ക് സാക്ഷികളായി വരിക, അതു ചെയ്ത സ്വന്തം അവയവങ്ങൾ തന്നെയായിരിക്കുമെന്ന് ഖുർആൻ പറയുന്നു.(36:65).

ഭൂമിയിൽവെച്ച് ചെയ്ത കർമങ്ങളെ പരലോകത്തുവച്ച് അല്ലാഹു വിചാരണ ചെയ്യും. രേഖകൾ, സാക്ഷികൾ, നിയമ പ്രമാണങ്ങൾ തുടങ്ങി ന്യായ വിചാരണയുടെ എല്ലാ ഉപാധികളും ഹാജരാക്കപ്പെടുകയും പരിശോധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്ത ശേഷമാണ് അല്ലാഹുവിന്റെ കോടതി വിധി കല്പിക്കുക. ദൈവിക വിചാരണയെ ത്രാസിനോടാണ് ഖുർആൻ ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും നന്മകളും തിന്മകളും ത്രാസിന്റെ രണ്ടു തട്ടുകളിലിട്ടു തൂക്കിനോക്കുന്നു. "ആരുടെ നന്മയുടെ തട്ട് ഭാരം തൂങ്ങുന്നുവോ അവൻ സംപ്രീതമായ പാരത്രിക ജീവിതത്തിലേക്ക് നയിക്കപ്പെടുന്നു. ആരുടെ നന്മയുടെ തട്ട് ഭാരശൂന്യമാകുന്നുവോ അവന്റെ സങ്കേതം മഹാഗർത്തമാകുന്നു. എന്താണതെന്നോ, അതിതപ്തമായ നരകം!"(101: 6-11). അല്ലാഹുവിന്റെ കോടതി ആരോടും പക്ഷഭേദമോ അന്യായമോ കാണിക്കുകയില്ല. "ആർ അണു അളവ് നന്മ ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ, അതവൻ പരലോകത്ത് കാണുന്നതാണ്. ആർ അണു അളവ് തിന്മ ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ അത് അവനും കാണുന്നതാണ്."(99: 7-8)

പാപങ്ങൾ പൊറുക്കപ്പെടാവുന്നതിന്റെ പരമാവധി അല്ലാഹു പൊറുത്തുകൊടുക്കും. അവശേഷിക്കുന്ന കുറ്റങ്ങൾക്ക് ന്യായമായ ശിക്ഷ നല്കുന്നു. സത്കർമങ്ങളുടെ സമൃദ്ധി കുറ്റങ്ങൾ പൊറുക്കപ്പെടാനുള്ള ഒരു ഉപാധിയാകുന്നു: "നന്മകൾ തിന്മകളെ പോക്കിക്കളയുന്നു"(11: 114). നന്മകൾ പാപങ്ങൾക്ക് പ്രായശ്ചിത്തമാകുന്നു. പാപങ്ങൾ പ്രായശ്ചിത്തമാക്കപ്പെട്ട ശേഷവും നന്മകൾ ബാക്കിയുള്ളപ്പോഴാണ് നന്മയുടെ തട്ട് തിന്മയുടെ തട്ടിനെക്കാൾ ഭാരം തൂങ്ങുന്നത്. നന്മകളെല്ലാം തിന്മകൾക്ക് പ്രായശ്ചിത്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടും തിന്മകൾ അവശേഷിക്കുമ്പോൾ തിന്മയുടെ തട്ട് ഭാരം തൂങ്ങുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ളവർ അവരുടെ തിന്മകൾക്ക് അർഹിക്കുന്ന ശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരിക തന്നെ ചെയ്യും. അത് കഠോരമായിരിക്കുമെന്ന് ഖുർആൻ ആവർത്തിച്ചു താക്കീത് ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

സ്വർഗവും നരകവും പരലോകത്തെ രണ്ടു പ്രതിഭാസങ്ങളാണ്. മരണാനന്തരം രക്ഷാശിക്ഷകൾക്ക് വിധേയരാകുന്നവർ ഈ രണ്ടു താവളങ്ങളിലാണെത്തിച്ചേരുന്നത്. സകല വിധ സുഖാനന്ദങ്ങളുടെയും പര്യായമാണ് സ്വർഗം. സകല വിധ യാതനകളുടെയും പര്യായം നരകവും.

സ്വർഗം, നരകം, വിചാരണ തുടങ്ങിയ പരലോക പ്രതിഭാസങ്ങളെ ഭൗതിക ലോകത്തിലെ പദാർഥ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പരി

മിതികളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് പൂർണമായും മനസ്സിലാക്കാനാവില്ല. അതിനാലാണ് ഒരു കണ്ണും കാണാത്തതും ഒരു കാതും കേൾക്കാത്തതും ഒരു മനസ്സും അറിയാത്തതുമെന്ന് പ്രവാചകൻ അതിനെ വിശേഷിപ്പിച്ചത്.

മനുഷ്യന്ന് ഭൗതിക ജീവിതത്തിലെ ഓരോ കർമങ്ങൾക്കുമുള്ള യഥാർഥ ഫലം ലഭിക്കുന്നത് പരലോകത്ത് വച്ചാണ്. ഇസ്‌ലാം കർമഫലത്തെ രണ്ടായി കാണുന്നു. ഒന്ന്, ഭൗതിക ഫലം. രണ്ട്, ധാർമിക ഫലം. കർമങ്ങൾക്ക് കാര്യകാരണ വ്യവസ്ഥയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തൽക്ഷണം ലഭിക്കുന്ന ഫലമാണ് ഭൗതിക ഫലം. കണ്ണു തുറന്നാൽ കാണുക, വെയിലേറ്റാൽ ഉഷ്ണിക്കുക, അടികൊണ്ടാൽ വേദനിക്കുക ഇതൊക്കെ കർമങ്ങളുടെ ഭൗതിക ഫലങ്ങളാണ്. ഒരാൾ ഇത്തരം കർമങ്ങൾ വിശിഷ്ട ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ശരിയായ രീതിയിൽ ചെയ്താലും ദുഷ്ടലക്ഷ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി തെറ്റായ രീതിയിൽ ചെയ്താലും ഈ ഫലങ്ങളുണ്ടാകും. ഖുർആൻ ഇതിനെ ആജിലഃ (തൽക്ഷണഫലം) എന്നാണ് വിളിക്കുന്നത്. ഒരാൾ അധ്വാനിച്ച് സമ്പാദിച്ച് ഭക്ഷണം കഴിച്ചാലും മറ്റാരെങ്കിലും സമ്പാദിച്ചു വെച്ചത് മോഷ്ടിച്ചു തിന്നാലും വിശപ്പു മാറുക എന്ന ആജിലഃ (തൽക്ഷണ ഫലം) ലഭിക്കുന്നു. എന്നാൽ കട്ടുതിന്നലും അധ്വാനിച്ചു തിന്നലും ധാർമികമായി പരസ്പര വിരുദ്ധമായ കർമങ്ങളാകുന്നു. ഒന്ന് ധർമവും മറ്റേത് അധർമവും. അവയുടെ ധാർമിക ഫലങ്ങളും പരസ്പര വിരുദ്ധമായിരിക്കും. ധാർമിക ഫലം തൽക്ഷണം പ്രത്യക്ഷമാകണമെന്നില്ല. അത് ആജിലഃ (അവധി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടത്) ആകുന്നു. കർമങ്ങളുടെ ധാർമിക ഫലം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന അവധിയാണ് വിചാരണാനാൾ. അത് അനുഭവിക്കുന്ന ഇടമാണ് പരലോകം.

ഈ ലോകത്ത് എത്രയോ ധിക്കാരികളും സത്യനിഷേധികളും അഴിമതിക്കാരും അക്രമികളും മർദകരും അവരുടെ ദുഷ്കർമങ്ങൾക്ക് യാതൊരു ശിക്ഷയും അനുഭവിക്കാതെ മരിച്ചുപോകുന്നു. സത്യത്തിൽനിന്നും നീതിയിൽനിന്നും വ്യതിചലിക്കാതെ സുകൃതികളും ധർമിഷ്ഠരുമായി ജീവിച്ച എത്രയോ സജ്ജനങ്ങൾ അതിന്റെയൊന്നും യാതൊരു നേട്ടവും അനുഭവിക്കാതെ പീഡനങ്ങളും യാതനകളും മാത്രം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടും മരിച്ചുപോകുന്നു. ഈ രണ്ടു വിഭാഗവും അവരുടെ കർമങ്ങളുടെ ധാർമിക ഫലം കണ്ടെത്തുകയും അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് പരലോകത്തിലാണ്. ഇങ്ങനെയൊരു ലോകം ഇല്ല; ദുഷ്ടന്റെയും ശിഷ്ടന്റെയും മരണാനന്തരാവസ്ഥ ഒന്നുതന്നെ എന്നു സങ്കല്പിച്ചാൽ സത്യം, നീതി തുടങ്ങിയ മൂല്യ സങ്കല്പങ്ങൾ നിരർഥകങ്ങളാകുന്നു.

ദൈവം സകലവിധ സൗകര്യങ്ങളും സജ്ജീകരിച്ച് ഭൂമിയെ സൃഷ്ടിച്ചു. അതിൽ, ആ സജ്ജീകരണങ്ങളെല്ലാം ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ കഴിവും യോഗ്യതയുമുള്ള മനുഷ്യനെയും സൃഷ്ടിച്ചു. ഈ സൃഷ്ടിപ്രക്രിയ വെറുമൊരു ലീലാ വിലാസമല്ല. ദൈവം മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളത് വ്യക്തമായ ചില ലക്ഷ്യങ്ങളോടെയാണ്. ആ ലക്ഷ്യം സാക്ഷാത്കരിക്കുകയാണ് മനുഷ്യന്റെ ധർമം. അതിനുവേണ്ടിയാണ് ദൈവം മലകുകളിലൂടെ, പ്രവാചകന്മാരിലൂടെ, വേദങ്ങളിലൂടെ മനുഷ്യനെ അവന്റെ ധർമങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. മനുഷ്യൻ അവന്റെ ധർമം നിർവഹിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് ദൈവം സസൂക്ഷ്മം നിരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്ന് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ 30-ഓളം സ്ഥലങ്ങളിൽ ഉണർത്തുന്നുണ്ട്. കൂടാതെ മനുഷ്യന്റെ ഓരോ ചലനവും കണിശമായി രേഖപ്പെടുത്തിവയ്ക്കാൻ മലക്കുകളെ നിയോഗിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു (50: 18). വിപുലമായ ഈ സംവിധാനങ്ങളെല്ലാം തന്നെ, ദൈവം ഗംഭീരമായ ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ സൃഷ്ടിച്ച് കുറേക്കാലം പരിപാലിച്ചശേഷം ഒരു കളിക്കുട്ടി തന്റെ കളിപ്പാട്ടമെന്നോണം വെറുതെ എറിഞ്ഞുടച്ചുകളയില്ല എന്നു വിളിച്ചോതുന്നതാണ്. തികച്ചും യുക്തിബദ്ധമായ ഈ സംവിധാനങ്ങൾക്കെല്ലാം കൂടുതൽ അർഥവത്തായ ഒരു പരിണതിയുണ്ടാകേണ്ടതുണ്ട്. പരലോകവും രക്ഷാശിക്ഷകളും ഇല്ലെങ്കിൽ ദൈവത്തിന്റെ യുക്തി, നീതി, വിധികർത്തൃത്വം തുടങ്ങിയ ഗുണങ്ങൾക്ക് അർഥമില്ലാതാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് ദൈവത്തിന്റെ ഗുണവിശേഷങ്ങളിലും മലകുകൾ, വേദങ്ങൾ, പ്രവാചകന്മാർ എന്നിവയിലുമുള്ള വിശ്വാസത്തിന്റെ അനിവാര്യത കൂടിയാകുന്നു പരലോകവിശ്വാസം.